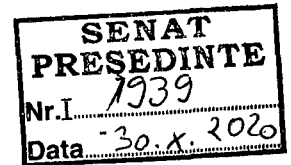
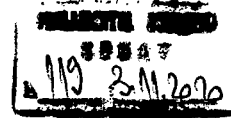

ROMÂNIA
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

Palatul Parlamentului

Calea 13 Septembrie nr.2, Intrarea B1, Sectorul 5, 050725, București, România

Telefon: (+40-21) 313.25.31; Fax: (+40-21) 312.54.80

Internet: <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosar nr.1915A/2020

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDIȚIONALĂ
NR. 6725 / 30 OCT 2020

Domnului
Robert Marius CAZANCIUC
Vicepreședinte al Senatului

În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă trimitem, alăturat, în copie, sesizarea formulată de Președintele României referitoare la neconstituționalitatea Legii privind camerele pentru agricultură, industrie alimentară, piscicultură, silvicultură și dezvoltare rurală. LMA/2020

Vă adresăm rugămintea de a ne comunica punctul dumneavoastră de vedere până la data de 26 noiembrie 2020 (inclusiv în format electronic, la adresa de e-mail ccr-pdv@ccr.ro), ținând seama de faptul că dezbaterile Curții Constituționale vor avea loc la data de 9 decembrie 2020.

Vă asigurăm, domnule Vicepreședinte, de deplina noastră considerație.

ROMÂNIA
Președinte,

Prof.univ.dr. Valer DORNEANU

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Dosar nr. 1915A / 2020

ROMÂNIA

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

REGISTRATURĂ JURISDICTIONALĂ

NR. 6694 / 29 OCT 2020

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

București, 29 octombrie 2020

CP1/1335/29.10.2020

Domnului VALER DORNEANU

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

În temeiul dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, formulez următoarea

SESIZARE DE NECONSTITUȚIONALITATE

asupra

**Legii privind camerele pentru agricultură, industrie alimentară,
piscicultură, silvicultură și dezvoltare rurală**

La data de 12 octombrie 2020, Parlamentul României a transmis Președintelui României, în vederea promulgării, Legea privind camerele pentru agricultură, industrie alimentară, piscicultură, silvicultură și dezvoltare rurală. Prin modul de adoptare, dar și prin conținutul normativ, legea menționată contravine unor norme și principii constituționale, pentru motivele expuse în cele ce urmează.

A. Motive de neconstituționalitate extrinsecă

1. Legea privind camerele pentru agricultură, industrie alimentară, piscicultură, silvicultură și dezvoltare rurală contravine art. 1 alin. (5) și art. 147 alin. (4) din Constituție

Potrivit art. 29 din legea criticată: „La data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă Legea nr. 283/2010 privind camerele pentru agricultură, industrie alimentară, piscicultură, silvicultură și dezvoltare rurală, republicată, în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 553 din 7 august 2012, cu modificările și completările ulterioare”.

Subliniem că Legea nr. 283/2010 privind camerele pentru agricultură, industrie alimentară, piscicultură, silvicultură și dezvoltare rurală a fost adoptată în condițiile art. 77 alin. (2), cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituție, ca lege organică, așa cum rezultă din formula de atestare a legii publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 15/2011.

Din analiza fișei parcursului legislativ al legii deduse controlului de constituționalitate, precum și din conținutul formulei de atestare a adoptării legii - „Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată” - rezultă că printr-o lege ordinară a fost abrogată o lege organică.

În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că ori de câte ori o lege derogă de la o lege organică, ea trebuie calificată ca fiind organică, întrucât intervine tot în domeniul rezervat legii organice. Mai mult, legiuitorul constituant a stabilit, în mod indirect, în cuprinsul conținutului normativ al art. 73 alin. (3) din Constituție, că reglementările derogatorii sau speciale de la cea generală în materie trebuie și ele adoptate, la rândul lor, tot printr-o lege din aceeași categorie. Altfel spus, Curtea a reținut că dispozițiile unei legi organice nu pot fi modificate decât prin norme cu aceeași forță juridică. (Decizia nr. 53/1994, Decizia nr. 88/1998, Decizia nr. 442/2015, Decizia nr. 392/2014 și Decizia nr. 537/218).

Așadar, dacă, potrivit jurisprudenței instanței constituționale, dispozițiile unei legi organice nu pot fi modificate decât prin norme cu aceeași forță juridică, cu atât mai mult însăși legea organică nu poate fi abrogată în integralitate printr-o lege cu caracter ordinar.

2. Legea privind camerele pentru agricultură, industrie alimentară, piscicultură, silvicultură și dezvoltare rurală încalcă prevederile art. 1 alin. (5), art. 111 alin. (1), art. 138 alin. (5) și art. 147 alin. (4) din Constituție

Potrivit art. 19 alin. (1) din legea criticată: „(1) Finanțarea Camerei Agricole Naționale se asigură din: a) surse de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, în primii trei ani de funcționare a camerelor agricole, prin finanțare degresivă; b) cotizații ale agricultorilor, membri ai camerelor agricole; c) cotă-parte din veniturile camerelor agricole județene; d) veniturile realizate din tarifele obținute prin exercitarea atribuțiilor prevăzute la art. 18, precum și din alte activități economice directe; e) donații și/sau sponsorizări; f) resurse obținute de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, pentru plata sistemului de consultanță agricolă obligatorie acordat fermierilor, conform legii; g) comisioane; h) surse atrase prin Programul Național de Dezvoltare Rurală, Programul operațional pentru pescuit și prin alte instrumente și măsuri adecvate pe specific de activitate; i) prestări de servicii de consultanță sau asistență către fermieri, 16 contra cost; j) finanțare publică națională, europeană sau din alte surse; k) alte venituri prevăzute de lege”.

În aplicarea acestor dispoziții, la art. 23 din legea dedusă controlului de constituționalitate se prevede că: „Resursele financiare necesare primelor alegeri se asigură de la bugetul de stat, prin bugetul aprobat al Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale. Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale va stabili prin ordin, în termen de 10 zile de la data înființării Comitetului Național de Inițiativă, sumele necesare organizării primelor alegeri, precum și modalitățile de decontare a acestora”.

Astfel, analizând fișa parcursului legislativ al legii criticate rezultă că Parlamentul nu a consultat Guvernul cu privire la impactul financiar al intervențiilor legislative preconizate la art. 19 alin. (1) lit. a) din legea dedusă controlului de constituționalitate, contrar prevederilor art. 111 alin. (1) teza a doua și art. 138

alin. (5) din Constituție. Deși soluția legislativă ce prevede că finanțarea Camerei Agricole Naționale se asigură și din surse de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, în primii trei ani de funcționare a camerelor agricole a rezultat în urma adoptării unui amendament la camera decizională, Camera Deputaților, considerăm că respectarea prevederilor constituționale mai sus invocate se impunea cu necesitate.

Astfel, prin punctul 26 din Anexa A la Raportul asupra proiectului de Lege privind camerele pentru agricultură, industrie alimentară, piscicultură, silvicultură și dezvoltare rurală (PLx - nr. 183/2020) a fost aprobat amendamentul prin care se introduce o nouă sursă de finanțare a Camerei Agricole Naționale, respectiv „surse de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, în primii trei ani de funcționare a camerelor agricole, prin finanțare degresivă”. Acest amendament nu este motivat din perspectiva impactului financiar și a încadrării în ținta de deficit.

În situația în care intervențiile legislative preconizate de Parlament au un impact direct asupra bugetului de stat, era necesar să existe o colaborare reală între Guvern (care să asigure adaptarea măsurilor prin raportare la situația economică a României în contextul eforturilor conjugate pentru combaterea epidemiei de Covid-19) și Parlament. În cauza de față, comisia permanentă din cadrul Camerei Deputaților a omis să solicite Guvernului elaborarea fișei financiare.

În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut că art. 138 alin. (5) din Constituție impune stabilirea concomitentă atât a alocației bugetare, ce are semnificația unei cheltuieli, cât și a sursei de finanțare, ce are semnificația venitului necesar pentru suportarea acesteia, spre a evita consecințele negative, pe plan economic și social, ale stabilirii unei cheltuieli bugetare fără acoperire. Așadar, orice cheltuială trebuie să fie previzionată în deplină cunoștință de cauză în bugetul de stat pentru a putea fi acoperită în mod cert în cursul anului bugetar. Prin Decizia nr. 22/2016, Curtea Constituțională a reținut că, întrucât „nu are competența să se pronunțe cu privire la caracterul suficient al resurselor financiare, rezultă că aceasta are doar competența de a verifica, prin raportare la art. 138 alin. (5) din Constituție, dacă pentru realizarea cheltuielii bugetare a fost indicată sursa de finanțare”. Or, această verificare se poate realiza doar prin raportare la prevederile legale cuprinse în art. 15 alin. (1) și (2) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice și în art. 15 alin. (1) lit. a) din Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010, care

stabilesc obligația de întocmire a fișei financiare și care îi conferă acesteia un caracter complex, dat de efectele financiare asupra bugetului general consolidat. Aceasta trebuie să cuprindă, potrivit legii, schimbările anticipate în veniturile și cheltuielile bugetare pentru anul curent și următorii 4 ani; estimări privind eșalonarea creditelor bugetare și a creditelor de angajament, în cazul acțiunilor anuale și multianuale care conduc la majorarea cheltuielilor; măsurile avute în vedere pentru acoperirea majorării cheltuielilor sau a minusului de venituri pentru a nu influența deficitul bugetar. (Decizia nr. 36/1996 și Decizia nr. 591/2020)

Așadar, atunci când dispozițiile legale preconizate, ce generează impact financiar asupra bugetului de stat, sunt rezultatul unor amendamente admise în cadrul procedurii legislative, prima Cameră sesizată sau Camera decizională, după caz, are obligația de a solicita fișa financiară. Pe cale de consecință, atunci când o inițiativă legislativă are implicații bugetare, Guvernul trebuie să prezinte atât punctul de vedere, cât și fișa financiară (Decizia nr. 764/2016).

În jurisprudența instanței constituționale în ceea ce privește efectele omisiunii Parlamentului de a solicita fișa financiară, s-a reținut că în lipsa unei fișe financiare reactualizate la momentul adoptării legii (inclusiv cu amendamentul propus), conform art. 15 alin. (3) din Legea nr. 500/2002 și în lipsa unui dialog real între Guvern și Parlament, se consideră că la adoptarea legii s-a avut în vedere o sursă de finanțare incertă, generală și lipsită de un caracter obiectiv și efectiv, nefiind așadar reală. (Decizia nr. 22/2016 și Decizia nr. 593/2016)

Gestionarea eficientă a finanțelor publice pentru a servi interesul public pe termen lung, este unul dintre obiectivele Legii responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010. În viziunea Legii nr. 69/2010, politica fiscal-bugetară trebuie să respecte și principiul stabilității, astfel încât să asigure predictibilitatea acesteia pe termen mediu, în scopul menținerii stabilității macroeconomice, dar și principiul echității, ce are în vedere impactul financiar potențial asupra generațiilor viitoare, precum și impactul asupra dezvoltării economice pe termen mediu și lung.

Astfel, potrivit art. 4 alin. (1) din Legea nr. 69/2010, Guvernul României va derula politica fiscal-bugetară pe baza principiului responsabilității fiscale, având „obligația de a conduce politica fiscal-bugetară în mod prudent și de a gestiona resursele și obligațiile bugetare, precum și riscurile fiscale de o manieră care să asigure sustenabilitatea poziției fiscale pe termen mediu și lung. Sustenabilitatea finanțelor publice presupune ca, pe termen mediu și lung, Guvernul să aibă posibilitatea să gestioneze riscuri sau situații neprevăzute, fără a fi nevoit să opereze

ajustări semnificative ale cheltuielilor, veniturilor sau deficitului bugetar cu efecte destabilizatoare din punct de vedere economic sau social”.

Mai mult, potrivit dispozițiilor art. 137 alin. (1) din Constituție: „Formarea, administrarea, întrebuințarea și controlul resurselor financiare ale statului, ale unităților administrativ-teritoriale și ale instituțiilor publice sunt reglementate prin lege”. În aplicarea dispozițiilor constituționale, art. 1 alin. (1) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice stabilește „princiipiile, cadrul general și procedurile privind formarea, administrarea, angajarea și utilizarea fondurilor publice, precum și responsabilitățile instituțiilor publice implicate în procesul bugetar”.

În concluzie, în ceea ce privește legea supusă controlului de constituționalitate, prin care se introduc norme cu impact direct asupra bugetului Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale și, implicit, asupra bugetului de stat, considerăm că nu au fost îndeplinite cerințele constituționale și legale referitoare la informarea Guvernului și la solicitarea fișei financiare de către Camera decizională în care au fost propuse și adoptate amendamente, astfel că la adoptarea legii criticate s-a avut în vedere o sursă de finanțare incertă, generală și lipsită de un caracter obiectiv și real, ceea ce contravine prevederilor art. 111 alin. (1) și art. 138 alin. (5) din Constituție referitoare la stabilirea sursei de finanțare.

B. Motive de neconstituționalitate intrinsecă

Prin conținutul său normativ, legea dedusă controlului de constituționalitate contravine prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta privind calitatea legii, întrucât dispozițiile art. 2 alin. (1) și (5), art. 14, art. 19 alin. (1) lit. a), alin. (2) lit. a) și alin. (5), precum și art. 20 au un conținut neclar. Totodată, lipsa unor dispoziții tranzitorii din conținutul legii criticate contravine aceluiași prevederi constituționale, în dimensiunea referitoare la securitatea raporturilor juridice în curs de derulare.

Respectarea normelor de tehnică legislativă impunea în sarcina Parlamentului obligația de a se asigura că soluțiile legislative propuse respectă standardele minimale de calitate a legii, din perspectiva normelor de tehnică legislativă. Cu privire la considerarea legisticii formale ca normă de referință în cadrul controlului

de constituționalitate în decursul timpului, Curtea Constituțională a arătat că, deși normele referitoare la tehnica legislativă „nu au valoare constituțională, [...] prin reglementarea acestora legiuitorul a impus o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ. Astfel, respectarea acestor norme concură la asigurarea unei legislații care respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesară” (Decizia nr. 26/2012, Decizia nr. 681/2012, Decizia nr. 447/2013, Decizia nr. 448/2013 și Decizia nr. 283/2014). De aceea, „nerespectarea normelor de tehnică legislativă determină apariția unor situații de incoerență și instabilitate, contrare principiului securității raporturilor juridice în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii” (Decizia nr. 26/2012 și Decizia nr. 448/2013).

Așadar, potrivit jurisprudenței constante a instanței constituționale, respectarea normelor de tehnică legislativă instituite prin Legea nr. 24/2000 este obligatorie. Astfel, potrivit art. 6 alin. (1) și (4) din Legea nr. 24/2000: „(1) Proiectul de act normativ trebuie să instituie reguli necesare, suficiente și posibile care să conducă la o cât mai mare stabilitate și eficiență legislativă. Soluțiile pe care le cuprinde trebuie să fie temeinic fundamentate, luându-se în considerare interesul social, politica legislativă a statului român și cerințele corelării cu ansamblul reglementărilor interne și ale armonizării legislației naționale cu legislația comunitară și cu tratatele internaționale la care România este parte, precum și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului. (...) (4) Actele normative cu impact asupra domeniilor social, economic și de mediu, asupra bugetului general consolidat sau asupra legislației în vigoare sunt elaborate pe baza unor documente de politici publice aprobate de Parlament sau de Guvern. Guvernul definește tipurile și structura documentelor de politică publică”.

1. La art. 2 alin. (1) și (5) din legea criticată se prevede: „(1) Camerele agricole sunt organizații private de interes public, deschise, apolitice, fără scop patrimonial, cu personalitate juridică și create în scopul: (...) (5) Camerele agricole reprezintă partenerul de dialog al autorităților publice cu competențe în domeniile agriculturii, industriei alimentare, silviculturii și conexe, precum și al celorlalte autorități și instituții ale administrației publice centrale și locale, pe domeniile de

competență. Consultarea camerelor agricole este obligatorie pentru orice situație care privește domeniul de activitate al acestora”.

Potrivit art. 2 alin. (1) din Legea nr. 283/2010: „Camerile agricole sunt organizații neguvernamentale deschise, apolitice, fără scop patrimonial, cu personalitate juridică, cu statut de utilitate publică dobândit în condițiile prezentei legi, și create în scopul: a) promovării intereselor fermierilor, persoane fizice/juridice din agricultură, cu toate ramurile ei, industrie alimentară, silvicultură, piscicultură, turism rural și agroturism, denumite în continuare domenii ale agriculturii și conexe, în funcție de competențele acestora; b) promovării în rândul fermierilor a politicii agricole comune, a programelor naționale de dezvoltare rurală, a strategiei și politicilor României de susținere financiară a agriculturii, a cercetării fundamentale și aplicate; c) intensificării absorbției fondurilor europene în agricultură, industrie alimentară, silvicultură, pescuit și acvacultură; d) formării profesionale și consultanței, care se acordă fermierilor persoane fizice și/sau juridice din domenii ale agriculturii și conexe”.

Această calificare juridică a camerelor agricole a fost realizată prin OUG nr. 58/2013, tocmai pentru că atribuțiile camerelor agricole prevăzute de legislație nu erau corelate cu atribuțiile ce decurg din statutul de utilitate publică al camerelor agricole, care sunt rețele naționale de structuri autonome private ce promovează interesul public general, prin acțiune la nivel local și prin integrarea specificului local în procesul de elaborare a politicilor diferențiate pe sectoare de agricultură. Precizăm că în forma inițială a Legii nr. 283/2010, art. 2 alin. (1) avea următorul conținut: „Camerile agricole sunt instituții private de interes public, nonprofit, cu personalitate juridică, create în scopul: (...)”.

Totodată, la art. 6 alin. (4) din legea criticată se prevede că aceste camere agricole se vor înscrie „ca organizații private de interes public, nonprofit, în Registrul asociațiilor și fundațiilor aflat la grefa judecătorei în a cărei circumscripție teritorială își au sediul, până la data desfășurării alegerilor”.

Or, potrivit Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații se înscriu în Registrul asociațiilor și fundațiilor organizațiile neguvernamentale, inclusiv cele care au dobândit statutul de utilitate publică.

Față de cele de mai sus, considerăm că prin utilizarea sintagmei „organizații private de interes public”, iar nu a celei de „organizații neguvernamentale cu statut de utilitate publică”, corelativ cu obligația înscrierii în Registrul asociațiilor și

fundatiilor, nu se poate stabili cu claritate care va fi natura juridică a camerelor agricole ce urmează a fi înființate.

Dintr-o altă perspectivă, soluția legislativă preconizată nu se justifică prin raportare la o nevoie socială reală și nici nu pare a porni de la un deziderat social prezent și de perspectivă sau de la insuficiențele legislației în vigoare, ceea ce contravine dispozițiilor art. 6 alin. (1) și (2) din Legea nr. 24/2000.

Totodată, norma potrivit căreia „consultarea camerelor agricole este obligatorie pentru orice situație care privește domeniul de activitate al acestora”, inclusiv de către autorități și instituții ale administrației publice centrale, are un grad nepermis de generalitate, ceea ce creează impredictibilitate în aplicare. În plus, norma nu prevede care ar fi sancțiunea juridică în ipoteza nerespectării obligației de consultare.

Aceeași critică poate fi adusă și cu privire la art. 20 din legea criticată, ce prevede că: „Este obligatorie consultarea camerelor agricole județene și, după caz, a Camerei Agricole Naționale de către toate autoritățile administrației publice locale și centrale, înaintea luării deciziilor cu privire la programele de dezvoltare locală, la implementarea unor industrii cu impact asupra exploatațiilor agricole și spațiului rural, precum și pentru scoaterea terenurilor din circuitul agricol”.

2. La art. 14 din legea criticată se prevede că: „(1) Serviciul operațional administrativ, denumit în continuare SOA al Camerei Agricole Naționale și al camerelor agricole județene este constituit din personal contractual angajat potrivit legislației în vigoare și din personal preluat de la camerele agricole județene existente și de la instituțiile publice ale căror atribuții au fost preluate de camerele agricole nou înființate, în limita posturilor aprobate. (2) Camerele agricole se subrogă în toate drepturile și obligațiile instituțiilor publice a căror atribuții au fost preluate”.

Neclaritatea acestei norme este strâns legată de neclaritatea descrisă la punctul anterior referitoare la natura juridică a camerelor agricole ce urmează a fi înființate. Din această perspectivă, considerăm că este inadmisibil ca o entitate privată să preia atribuții și personal de la unele instituții publice și să se subroge în drepturile și obligațiile acestora. Mai mult, legea criticată nu prevede în concret care sunt acele instituții publice de la care se vor prelua de către camerele agricole unele atribuții și nici nu intervine asupra actelor normative ce reglementează activitatea acelor instituții.

3. La art. 19 alin. (1) lit. a), alin. (2) lit. a) și alin. (5) din legea criticată se prevede că: „(1) Finanțarea Camerei Agricole Naționale se asigură din: a) surse de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, în primii trei ani de funcționare a camerelor agricole, prin finanțare degresivă; (...) (2) Finanțarea camerelor agricole județene se asigură din: a) surse de la Camera Agricolă Națională, prin finanțare degresivă; (...) (5) Camera Agricolă Națională negociază cu Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale preluarea sistemului de consultanță agricolă obligatoriu de a fi prestat de acesta, prevăzut în legislația europeană, precum și nivelul tarifelor pentru plata acestor servicii de consiliere acordate fermierilor”.

Considerăm că sintagma „finanțare degresivă” - prevăzută ca sursă alternativă de finanțare atât pentru Camera Agricolă Națională, cât și pentru camerele agricole județene - are un conținut neclar, aceasta nefiind definită în conținutul legii criticate sau în alte acte normative.

Totodată, formularea „Camera Agricolă Națională negociază cu Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale preluarea sistemului de consultanță agricolă obligatoriu de a fi prestat de acesta” este de natură a genera impredictibilitate, întrucât este neclar obiectul asupra căruia ar purta negocierea.

În ceea ce privește relația dintre Camera Agricolă Națională și Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, subliniem că în forma inițiatorului, adoptată tacit de către Senat, în calitate de primă cameră sesizată, art. 19 alin. (2) prevedea că: „Negocierile Camerei Agricole Naționale cu Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale privind sistemul de consultanță agricolă obligatoriu de a fi prestat de acesta, prevăzut în legislația europeană, precum și nivelul tarifelor pentru plata acestor servicii de consiliere obligatoriu a fi acordate fermierilor se fac anterior aprobării bugetului de stat pentru anul următor”.

Așadar, preluarea sistemului de consultanță agricolă obligatoriu a fi prestat de Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale de către Camera Națională Agricolă se îndepărtează de la scopul avut în vedere de către inițiator, iar prin modul în care a fost redactată norma se creează impredictibilitate în aplicare.

4. În plus, în ceea ce privește aplicarea în timp a legii, învederăm că, potrivit art. 29 din legea criticată, la data intrării în vigoare a acesteia se abrogă Legea nr. 283/2010 privind camerele pentru agricultură, industrie alimentară, piscicultură, silvicultură și dezvoltare rurală, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Legea nr. 283/2010 ce se propune a fi abrogată a produs efecte timp de 10 ani, fiind deja înființate camere agricole. Mai mult, potrivit dispozițiilor art. 28 din Legea nr. 283/2010, în forma în vigoare: „Mandatul persoanelor alese în cadrul camerelor agricole este de 4 ani, cu excepția mandatului primelor organe de conducere a cărui durată este de un an”.

În acest sens, considerăm că absența unor dispoziții exprese tranzitorii cu privire la situațiile juridice născute sub imperiul legii vechi, dar care nu și-au produs în întregime efectele, lipsește norma de claritate și previzibilitate, ceea ce contravine dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție, în dimensiunea referitoare la calitatea legii. Totodată, subliniem că, potrivit art. 26 din Legea nr. 24/2000, în cazul în care prin noua reglementare sunt afectate raporturi sau situații juridice născute sub vechea reglementare: „Proiectul de act normativ trebuie să cuprindă soluții legislative pentru situații tranzitorii, în cazul în care prin noua reglementare sunt afectate raporturi sau situații juridice născute sub vechea reglementare, dar care nu și-au produs în întregime efectele până la data intrării în vigoare a noii reglementări(...)”. De asemenea, conform art. 54 din Legea nr. 24/2000: „(1) Dispozițiile tranzitorii cuprind măsurile ce se instituie cu privire la derularea raporturilor juridice născute în temeiul vechii reglementări care urmează să fie înlocuită de noul act normativ. (2) Dispozițiile tranzitorii trebuie să asigure, pe o perioadă determinată, corelarea celor două reglementări, astfel încât punerea în aplicare a noului act normativ să decurgă firesc și să evite retroactivitatea acestuia sau conflictul între norme succesive”.

Față de cele de mai sus rezultă că, pe de o parte, dispozițiile criticate contravin art. 1 alin. (5) din Constituție în dimensiunea sa referitoare la calitatea legii, iar, pe de altă parte, lipsa unor dispoziții tranzitorii contravine aceluiași prevederi constituționale, în dimensiunea referitoare la securitatea raporturilor juridice în curs de derulare.

În considerarea argumentelor expuse, vă solicit să admiteți sesizarea de neconstituționalitate și să constatați că Legea privind camerele pentru agricultură, industrie alimentară, piscicultură, silvicultură și dezvoltare rurală este neconstituțională.

**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS - WERNER IOHANNIS**